

stræffelig gyldig Opfordring dertil. — Hvad selve Lovens Indhold angaar, skal jeg først bemærke, at jeg selvfølgelig med al Beredvillighed ønsker at modtage alle de Bemærkninger, som kunne gjøres, og som ville kunne fremkomme under Drøftelsen af Sagen baade med Hensyn til Redaktionen af de Bestemmelser, Lovforslaget indeholder, og med Hensyn til Affattelsen af eventuelle nye Bestemmelser, som man maatte anse det for rigtig at benytte Leiligheden til at bringe paa Bane. Kun det ene vil jeg med Hensyn til Redaktionsspørgsmaalet udtale, at jeg tror, at det aldrig vil kunne naas at drage en skarp Grændse mellem det Strafbare og Ustrafbare paa dette saalidt som paa andre Punkter. Det er en gammel og velbekendt Misforstaaelse fra Lægmands, fra Advokaters Side, at det er en Fordring, som Lovgivningen kan og bør opfylde, at Straffelove burde og skulde være saaledes affattede, at Enhver klart og skarpt kunde se Grændsen mellem Strafbart og Ustrafbart, at man skulde ubeløst alle almindelige Udtryk og Betegnelser, hvis Fortolkning kunde aabne Vejen for et Skjøn. Det er en gammel, i Særdeleshed hos Lægmand udbredt Misforstaaelse, men det er en Misforstaaelse, og der er ingen Lovgivning i Verden, der endnu har kunnet løse den Opgave at drage Grændsen mellem det Tilladelige og Utilladelige med en saadan Klarhed og Særlighed, at der ikke aabnes Vej for nogenjomhelst Meningsforskjellighed; det lader sig ikke gjøre. Dersom man kan finde klarere og bestemtere Udtryk end dem, der foreligge i Loven, skal det som sagt være mig kjært, men et Udtryk, som ikke kunde aabne Veien for Tvivl, ikke kunde give Anledning til Disputer, tvivlsomme Retsfager og Slikt, det tror jeg aldrig man opnaar. Forsaa vidt det fra en æret Landsthingsmands (Bloug) Side blev bemærket ved § 4, at ubetinget Fængselsstraf maatte i det af ham omtalte Tilfælde vilde være for streng, saa vil jeg bemærke, at det jo egentlig ikke er Meningen med Bestemmelsen, at man skal paadrage sig Straf blot ved at udbrede forvansfede Kjendsgjæringer om Regjeringens Foranstaltninger, men at det kun er den Udbredelse af dem, som sker i den Hensigt „at gjøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige“, som der kan være Tale om at straffe. Derfor synes jeg, at der egentlig ikke kan være nogen Betænelighed ved at sætte en Straf som Fængsel, der jo rummer et meget lavt Minimum — det gaar jo endog ned til et Par Dages Fængsel — for dette Forhold. — Der er rørt ved et andet Punkt,

som jeg erkjender hører til dem, der burde gjøres til Gjenstand for alvorlige Overvejelser, og det er det bekjendte Spørgsmaal om Presselovens Ansvarsregler, Reglerne om Ansvar for trykte Skrifter i Presselovens § 3. Som de Herrer have set, har jeg foreskrevet at blive staaende ved de gjældende Regler paa dette Punkt, i Erkjendelse af, at det er et overmaade vanskeligt Emne at røre ved. Jeg tror, at man fra alle Sider maavære enig om, at de gjældende Regler i den Henseende ere daarlige, endog meget slette. Det kan aldrig fra Retsfærdighedens Standpunkt forsvares at have Regler, som kunne føre til paa en saa grel Maade at straffe Folk for Andres Forseelser, som det kan ske efter dem, der findes i Presselovens § 3. Paa alle mulige andre Gebeter vilde man jo sikkert finde det absurd, og den vilde blive udlet, som talte om Muligheden af, at man kunde leie en Mand til at gaa i Forbedringshuset for sig; men alligevel er det Tilfældet efter Presseloven, at det kan lade sig gjøre, og det er slet. Jeg sigter til disse „Straamænd“, som for 6 Kroner om Ugen have sat deres Navn paa et Blad her i Byen, og der er en af dem, som er bleven dømt for Artikler af saa graverende Natur, at Straffen var Forbedringshusarbejde. Et saadant Forhold, at en Mand for 6 Kroner om Ugen kan komme i Forbedringshuset for andre, er aabenbart urigtigt. Den almindelige Mening har ogsaa paa forskjellige Steder i Europa rejst sig med stor Styrke imod slikt; de Grunde, der anføres til Forsvar derfor, navnlig Hensynet til Anonymiteten, have jo vel en vis Berettigelse — der er jo heller ikke Noget, der tænker paa at vige bort fra, forbyde Anonymiteten eller deslige — men Hensynet til den er strakt altfor langt, naar det kan føre til saadanne Konsekvenser. Men hvordan man end vil finde disse Regler, saa tror jeg ogsaa, ligesom den første ærede Taler, at det ikke gik an uden videre at foreskrive, at Straffelovens almindelige Regler om Meddelagtighed skulde anvendes; det blev nødvendigt at knytte andre Bestemmelser dertil; der maatte Bestemmelser til, som førte til, at der dog var Noget, som Ansvar maatte paahvile under det ene eller det andet Synspunkt, og dernæst tror jeg, at, naar man tænker sig dybere ind i dette Emne, vil man komme paa det Nene med, at der til en vis Grad maatte optages Uagt-somhedsregler paa dette Gebet. Jeg skal ikke ved denne 1ste Behandling, saa meget mindre som der synes at være en forholdsvis ringe Interesse for Sagen, gaa dybere ind paa dette Spørgsmaal, men kun det skal jeg be-